

AUSMA PORMALE

Pie akadēmiķim Paulam Stradiņam veltītā akmens Viesītē

Ne pieminekļis, bet piemiņas zīme. Ne marmors, bet marmora vērtībā. 1979. gada augustā pie akmens bija noliktas gladiolas.

... Ķirurg,
Jūsu rokas laikam bij cietas un reizē tik maigas
kā ziedlapas.
Jūsu nams laikam bij no koka, bet pāri pilīm to cēla
jau toreiz Jūsu dvēseles spēks.
Puķu man pašlaik nav. Es te nolikšu sirdi.
Ja zinātu Jūs, kā mūžība alkst,
lai pār laukakmeņu mugurām slīd Jūsu acis!
Pieminekļu mums nevajag. Es te noliku sirdi,
tādu aritmisku mazliet.
Augusta beigās iezvana septembri:
rudens ir augļu laiks,
rudens ir līdzsvarots.

* * *

Es Jūsu rozēs redzēt nepaguvu,
Un kad man šķita, ka jau esmu tuvu,
Jūs aizgājāt tik tālu kā nekad.

* * *

Guadrā un kvēlā būtība —
Cilvēka dzižākā sūtība.

Vakar es saltumu redzēju:
Ļautiņi ļautiņus ecēja...

Tāpēc es tautai vēlēju
Gadsimtu — siltuma smēlēju

Krietnuma būtībā palicis,
Būsi sevi no kristāla salicis

Sirsnīgā dzižuma ķīmijs
Lielas dvēseles tabulu zīmē.

Guadrā un siltā būtība —
Īstena cilvēka sūtība.

1979. gada 20. septembrī.